

γαλειότατε, ἡ βασιλεία ἡμῶν ὁμοιάζει πρὸς ἐκείνους τοὺς θεοὺς καὶ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ εἰμὴ διὰ θυσιῶν.

— Εἶναι χρυσόστομος, εἶπεν ὁ Σχικῶ· Κουέλε, τέκνον μου, ἐξελεθὲ νὰ κηρύξῃς εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, καὶ στοιχήματιζω ἕνα βουὺν ἀνθ' ἑνὸς αὐγοῦ, ὅτι θέλεις νικήσῃς τὸν Λιγκέστρην, τὸν Καχιέρ, τὸν Κοττῶν καὶ τὸν κεραυνὸν τῆς εὐγλωττίας, τὸν Γορανφλότον.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀπεκρίθη, διότι, προφανῶς, μεταβολὴ ἐπῆρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του· εἶχεν ἀρχίσει νὰ προσβάλλῃ τοὺς εὐνοούμενους δι' ὑπερηφάνων βλεμμάτων, εἴτα δέ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον νικηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἐγένετο σκεπτικός, μελαγχολικός καὶ ἀνήσυχος.

— Ἐμπρός, εἶπε, βλέπετε ὅτι σὰς ἀκούω, Κουέλε.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν οὗτος, εἰσθε μέγας βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν ἔχετε πλέον ὀρίζοντα ἐνώπιον ὑμῶν· οἱ εὐγενεῖς ἔθεντο πρὸ ὑμῶν προχώματα, πέραν τῶν ὁποίων οὐδὲν βλέπετε, εἰμὴ τὰ ὅλως μεγαθυρόμενα προχώματα, τὰ ὁποῖα θέτει ὑμῖν ἐπίσης ὁ λαός. Μεγαλειότατε, ὅστις εἰσθε γενναῖος, εἰπατέ μοι τί συμβαίνει εἰς τὸν πόλεμον, ὅτε ἐν τάγμα, ὡς τεῖχος ἀπειλητικόν, τίθεται ἐνώπιον ἐτέρου τάγματος εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων; Οἱ ἄνδρες στρέφουσιν ὀπίσω τὸ βλέμμα, βλέποντες δ' ἐλεύθερον τὸ διάστημα, φεύγουσιν, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ὁμοῦσιν ἐπὶ τὰ πρόσω.

— Λοιπόν, ἔστω, ἔμπρός! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς· δὲν εἰμαι ὁ πρῶτος εὐπατρίδης τοῦ βασιλείου μου; Συνεκροτήθησαν, σὰς ἔρωτῶ, ὠραιότεραι μάχαι τῶν κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν συγκροτηθεῖσιν; Ἡ ἐκατονταετηρίς, πρὸς τὸ τέρμα τῆς ὁποίας προσεγγίζομεν, ἔχει πολλὰ ὀνόματα, ἡχηρότερα τοῦ Ζαρνὰ καὶ τοῦ Μονκοντούρ; Ἐμπρός λοιπόν, κύριοι, κατὰ δὲ τὴν συνήθειάν μου, θὰ βαδίσω πρῶτος, ὡς πιστεύω.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησαν οἱ νεανῖαι, ἡλεκτρισθέντες ὑπὸ τῆς πολεμικῆς ἐπιδείξεως τοῦ βασιλέως, ἔμπρός.

Ὁ Σχικῶ ἀνεκάθισεν.

— Αἰσεῖς, ἡσυχία, εἶπεν· ἀφήσατε τὸν ῥήτορά μου νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐμπρός, Κουέλε, ἔμπρός, τέκνον μου, εἶπε· ὥρα ἔστι καὶ καλὰ πράγματα, μένουσι δὲ καὶ ἄλλα· ἐξακολούθησον, φίλε μου, ἐξακολούθησον.

— Ναί, Σχικῶ, ἐπίσης σὺ ἔχεις δίκαιον, ὡς σοι συμβαίνει συχνάκις. Ἄλλως, ναί, θὰ ἐξακολουθήσω, ὅπως εἶπω τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι, ὅτι ἡγγικε διὰ τὴν βασιλείαν ἡ στιγμή νὰ δεχθῇ τινὰ τῶν θυσιῶν, περὶ ὧν ἐλέγομεν πρὸ ὀλίγου. Τέσσαρες ἄνδρες θέλουσι βαδίσαι κατὰ τῶν περικλιόντων ὑμᾶς ἀοράτων προχωμάτων, βέβαιοι ὅτι θέλουσιν ἐνθαρρυνθῇ παρ' ὑμῶν, Μεγαλειότατε, καὶ ὅτι οἱ μεταγενέστεροί θέλουσι δοῦναι αὐτούς.

— Τί λέγεις, Κουέλε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ὑπὸ χαρᾶς, μετρίαζομένης ὑπὸ τῆς

μερίμνης· τίνας εἶναι οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες;

— Ἐγὼ καὶ οὗτοι οἱ κύριοι, εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς ὑπερηφάνειας, τὸ ὁποῖον μεγαλύνει πάντα κινδυνεύοντα τὴν ζωὴν του ὑπὲρ ἀρχῆς τινοῦ ἢ πάθους· ἐγὼ καὶ οὗτοι οἱ κύριοι θυσιάζομεθα, Μεγαλειότατε.

— Ὑπὲρ τίνος;

— Ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας.

— Κατὰ τίνος;

— Κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν.

— Ἐχθραὶ νεανιῶν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ω! ἰδοὺ ἡ ἔκφρασις τῆς κοινῆς προλήψεως, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ πρὸς ἡμᾶς στοργὴ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος θέλει ν' ἀποκρυβῇ· ἡμεῖς ὅμως ἀναγνωρίζομεν τὴν στοργὴν ὑμῶν· λαλήσατε ὡς βασιλεὺς, Μεγαλειότατε, καὶ οὐχὶ ὡς αἰδὸς τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Διονυσίου. Μὴ ὑποκρίνεσθε, ὅτι πιστεύετε, ὅτι ὁ Μωζιρὸν μισεῖ τὸν Ἀντραγκέ, ὅτι ὁ Σχομβέρν στενοχωρεῖται ὑπὸ τοῦ Λιβαρότου, ὅτι ὁ δ' Ἐπερὼν ζηλοτυπεῖ τὸν Βουσύ καὶ ὅτι ὁ Κουέλος εἶναι δυσηρεστημένος κατὰ τοῦ Ριβεράκ. Αἱ! ὅχι, πάντες εἶναι νέοι καὶ ἀγαθοί, θὰ ἡδύναντο δὲ ν' ἀγαπηθῶσιν ὡς ἀδελφοί. Πλὴν δὲν ὀπλίζει ἡμᾶς κατ' ἀλλήλων ἀτομικὸς ἀνταγωνισμός, ἀλλ' ἡ ἔρις τῆς Γαλλίας κατὰ τῆς Ἀνδεγαυίας, ἡ ἔρις τοῦ λαοῦ δικαίου κατὰ τοῦ θείου δικαίου. Κατερχόμεθα εἰς τὴν πάλιν ὡς οἱ πρόμαχοι τῆς βασιλείας κατὰ τῶν προμάχων τῆς Ἐρώσεως. Ἐρχόμεθα καὶ λέγομεν ὑμῖν: Εὐλογήσατε ἡμᾶς, κύριε, προσμεριδιάσατε πρὸς ἐκείνους, ὅτι νῦν μέλλουσιν ν' ἀποθάνωσιν ὑπὲρ ὑμῶν. Ἡ ὑμετέρα εὐλογία ἴσως προσδώσῃ αὐτοῖς τὴν νίκην, τὸ ἡμέτερον μείδιμα ἴσως βοηθήσῃ αὐτοὺς ν' ἀποθάνωσιν.

Ὁ Ἑρρίκος, πνιγόμενος ὑπὸ τῶν δακρύων, ἠνέφξε τὰς ἀγκάλας του πρὸς τὸν Κουέλον καὶ τοὺς λοιποὺς καὶ ἔθλιψεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ὁ Σχικῶ, σοβαρὸς καὶ μελαγχολικός, στηρίζων τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς του, ἠκραῖτο ἐκ τοῦ βάθους τοῦ καὶ τῶνος, τὸ δὲ συνήθως ψυχρὸν ἐξ ἀδιαφορίας ἢ ρυτιδούμενον ὑπὸ τοῦ σαρκαστικοῦ γέλωτος πρόσωπόν του δὲν ἦτο τὸ ἦττον εὐγενὲς καὶ εὐγλωτον τῶν ἐτέρων πάντε προσώπων.

— Α! ἄνδρετέ μου, εἶπε, τέλος, ὁ βασιλεὺς, ἡ ἀφοσίωσις ὑμῶν εἶναι ἔξοχος καὶ τὸ ἔργον ὑμῶν εὐγενές, σήμερον δ' εἰμαι ὑπερήφανος ὅχι διότι βασιλεύω ἐπὶ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ διότι εἰμαι φίλος ὑμῶν. Οὐχ ἦττον, γινώσκων τὰ συμφέροντά μου κάλλιον ὑμῶν, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ θυσιάν, ἥτις, ἐνδοξος ἐν ἐλπίσι, θὰ με παρέδιδεν, ἐν ἀποτυχίᾳ ὑμῶν, εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Πιστεύσατέ μοι, ὅτι ἡ Γαλλία ἀρκεῖ νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἀνδεγαυίαν. Γνωρίζω τὸν ἀδελφόν μου, τοὺς Γκιζὴν καὶ τὴν Ἐρωςιν· παλλάκις ἐν τῷ βίῳ μου ἐδάμασα ἵππους ὁρμητικωτέρους καὶ μάλλον ἀτιθάσσους.

Ἐπεται συνέχεια.

Διηγ.

Δημοσιεύοντες κατωτέρω τὸ προαγγελθὲν διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου μετ' εὐχαριστήσεως γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώταις ὅτι θέλομεν συνεχίσει τὸ ἔργον καὶ δι' ἑτέρων διηγημάτων τοῦ ζωροῦ καὶ κομφοῦ καλὰμου τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἅτινα μετ' ἄλλων ἀνεκδότων μετ' οὐ πολὺ δημοσιεύονται εἰς κομφοὺν τομίδιον, ὑπὸ τὴν περιεκτικὴν τίτλον: Σόγχροτος Ἑλληνικὴ Κοινωνία: Διηγήματα. Σ. τ. Δ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Α'

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'

Ὁ κ. Ἀγγέλως Ι. Παυλίδης, τελειόφοιτος τῆς Ἱατρικῆς, πρὸς τὸν κ. Κωνσταντῖνον Οἰκονόμου, τηλεγραφητὴν — εἰς Ζάκυνθον.

Ἐξ Ἀθηνῶν 20 Ἰανουαρίου 1886.

Εἶνε παρῆλιξ· ἐπὶ τέλους τὸ παραδέχομαι· ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ καυχᾶσαι ὅτι μ' ἐπεισες, πειστικώτατε φίλων, μ' ἐπεισες ὅτι μία κόρη ἐγγίζουσα ἤδη τὰ τριάκοντα, δὲν εἶνε πλέον ἀνθηρὰ, οὐδ' ἡ εὐάρμοστος σύζυγος διὰ νέον εἰκόσασετ'· θὰ σου χρεωστῶ ἐπὶ τούτῳ ὅσῃν χάριν καὶ εἰς τὸν διδάξαντά με τὴν πρόσθεσιν καὶ τὴν ἀφαίρεσιν. Ἐστῶ, εἶνε παρῆλιξ· ἀλλ' εἰπέ μοι, μήπως ἔπαυσε διὰ τοῦτο νὰ ᾔην ὠραία; Σὲ βλέπω προδιατεθειμένον νὰ το ἀμφισβητήσῃς. Καὶ πάλιν ἔστω· κηρύττομαι ἡττημένος ἀπὸ τοῦδε ἐν πάσῃ περὶ καλλονῆς συζητήσεως. Ἀλλὰ καὶ δύσμορφος φαινομένη δὲν εἶνε ἄρ' ἄγε ἀξία τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον τρέφω πρὸς αὐτὴν διὰ τῆς χάριτός της καὶ τῆς ἀρετῆς; Θεωρεῖς ἴσως τὰ προσόντα ταῦτα προβληματικά, τὴν ἀρετὴν της ἀμφισβητήσιμον καὶ τὴν χάριν της ὅλως ὑποκειμενικὴν. Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, καὶ... μὴ ἐκπλήττεσαι ἐάν με βλέπῃς σήμερον σύμφωνον εἰς ὅ, τι ἀνέλαβες νὰ με πείσης, ποῦ μὲν ἐξαντλῶν ποῦ δὲ θίγων μόνον τὰ διάφορα ζητήματα. Ἀλλ' ἀκουσε, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἀκολουθήσῃς τὰς σκέψεις τοῦ φίλου σου:

Εἶνε λοιπὸν γραῖα, ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡδὴ ὁ Μάϊος τῆς ζωῆς της· εἶνε ἀσχημος, ἀφ' οὗ ἡ ὄψις της δὲν παρυσιαίνει τί τὸ ἔκτακτον καὶ ἀξιοθαύμαστον· εἶνε ἡθικῆς σαθρὰ καὶ ὑπονενομεμένης, ἀνήθικος ἔστω, ἀφ' οὗ ἡ ἀρετὴ της δὲν ἀκτινοβολεῖ ὡς ὁ ἥλιος, οὐδὲ προβάλλεται συνήθως ὡς ὑπόδειγμα. Ἀσπάζομαι κατ' ὁλοκληρίαν τὴν γνώμην σου τὴν ἐκφρασθεῖσαν, ὑπερβολικωτέραν καὶ αὐστηροτέραν ἴσως τῆς ἐνδομύχου, τὴν ὁποίαν ἀπεκόμισες ἐκ τῆς γνωριμίας τῆς Ἰουλίας.

Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ αὕτη τὴν ὁποίαν οὕτως περιφρονεῖς, ἡ κόρη ἧς ἀνεῖται τὸ κάλλος καὶ τὴν νεότητά, ἀμφισβητεῖς δὲ τὴν ἀρετὴν, ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν θεωρεῖς ἑσπερημένην παντὸς προσόντος καὶ ἀναξίαν μου, ἔχει, μάθε, τὸ μέγιστον καὶ σημαντικώτατον τῶν προτερημάτων. Τὸ προτέρημα περὶ οὗ πρόκειται ὑπερτερεῖ τὴν νεότητά, περιφρονεῖ τὸ κάλλος, ἔχει ὑποπόδιόν του τὴν ἀρετὴν· Ἡ Ἰουλία εἶνε

ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ! Ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀνδροπρεπὴς αὐτὸς λόγος θέλω νὰ εὐρίσκηται εἰς τὰ χεῖλη καὶ νὰ ᾔηεν τὸ ἔμβλημα παντὸς ἀληθοῦς ἐραστοῦ. Δὲν θὰ δώσω λόγον εἰς οὐδέναν ἄλλον τῶν ἀρετῶν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐξέλεξα δι' ἐμαυτόν, οὐδ' ἐπιτρέπω εἰς οὐδέναν νὰ τὴν κρίνῃ καὶ νὰ τὴν ζυγίξῃ ὡς κόσμημα τοῦ χρυσοχόου μου, περὶ οὗ τὸν συμβουλευόμην. Ἐχει... τίποτε δὲν ἔχει, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα ἔχει. Εἶνε ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ!

Ὁ Κωνσταντῖνος πρὸς τὸν Ἀγγελον.

Ἐν Ζακύνθῳ 23 Ἰανουαρίου.

Σὲ θαυμάζω· ἀλλ' ὁ οἰκτὸς μου ὑπερβαίνει τὸν θαυμασμόν μου· δὲν θέλω νὰ παραβλάψω τὴν φιλοτιμίαν σου ὡς τελειοφοίτου τῆς Ἰατρικῆς, εἰ δ' ἄλλως θὰ σε συνίστων μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ζέσιν, εἰς τινὰ φρενολόγον. Πρὸς τὸ παρόν, περιμένων ἡσυχος τὴν πύρρον τῆς κρίσεως, ἥτις, ἔχω τὴν ἐλπίδα, θάττω ἢ βράδιον θὰ ἐπέλθῃ, ἀπέχω νὰ φανερώσω εἰς τὸν πατέρα σου τίποτε ἐξ ὧν ἐπιθυμεῖς καὶ περιορίζομαι νὰ σ' ἐρωτήσω μετὰ συντριβῆς καὶ ταπεινότητος: Ὁμιλεῖς σπουδάζων ἡ θέλεις νὰ πικίξῃς μαζί μου; εἶνε ἀληθὲς ἄρα γε τὸ ἐπίσημον ὕψος τῆς σοβαρότητος, τὸ ὁποῖον ἐνεδύθης, καὶ πρέπει νὰ πιστεύω τὴν αὐστηρὰν ἐκείνην ρητορείαν, δι' ἧς ἐκρίνες καλὸν νὰ ποταθῇς πρὸς τὸν φίλον σου; Ἀκόμη ἐξίσταμαι καὶ ἐρωτῶ ἐμαυτόν, ἐὰν ἡ τελευταία σου ἦτο ἐπιστολὴ ἀνθρώπου συνετοῦ, συζητούντος σωφρόνως περὶ τοῦ κοινωνικοῦ μέλλοντός του ἢ τεμάρχον δράματος προωρισμένον νὰ καταπλήξῃ ἀπὸ σκηνῆς. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς κοινωνικῆς μας πορείας, μάθε, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ μυθιστορήματα, οὐδὲ τὰ δραματικὰ τεμάρχη φαντασιοπλήκτων συγγραφέων. Καίρὸς παντὶ πράγματι.

Ὁ Ἀγγελος πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον.

25 Ἰανουαρίου.

Πρὶν τελειώσω ἐγὼ ἤρχησαι σύ· ἀλλὰ τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν μου, ἢ μάλλον τῆς Ἰουλίης, ἢ μάλλον τῶν περιστάσεων· διότι τί πταίεις σύ ἢ ἐγὼ ἢ ἐκείνη, ἐὰν δὲν ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ πεισθῶ ὅτι μ' ἀγαπᾷ, περισσώτερον, ἀγνώτερον, ἀγιώτερον, ὑψηλότερον, ἢ ὅπως μὲ ἠγάπησαν μέχρι τοῦδε τόσαι νεάνιδες, αἱ καθηδύνασαι τὰς νέας μου ἡμέρας. Ναί, φίλε μου, τὸ εἶδα, τὸ ἐγνώρισα, ἐπίστην. Ἡ Ἰουλίη μ' ἀγαπᾷ, ὅπως δὲν ἠγάπησεν ἀκόμη γυνὴ ἐν τῷ κόσμῳ. Εἰς τὰ προτερήματά της προστίθεται ἐν ἀκόμῃ, ἐπίσης ἔξοχον καὶ ὑψηλόν, ὃ δὲ προηγούμενός μου ἀφορισμός, τὸ ἐρωτικὸν ἔμβλημα, συμπληροῦται εἰς ὅλον μάγον τελειότητος καὶ ἀρμονίας. Ἀκούσε: Ἡ Ἰουλίη εἶνε ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ ἡ ὁποία μ' ἀγαπᾷ. Ἐὰν καὶ πρὸς ταῦτα ἔχῃς ἀκόμη ν' ἀντιτάξῃς τί, θὰ ὑπερβῇς τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς νεωτέρους διζλεκτικούς κατὰ τὴν σοφιστείαν καὶ... θὰ ἔχῃς πλέον νὰ κάμῃς μ' ἐμέ, ὃ ὁποῖος δὲν ἀνέχομαι, ζεύρεις, σοφιστάς. Μόνον τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, παιδί μου,

εἶνε νὰ τρέξῃς κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν πατέρα μου.

Ὁ Κωνσταντῖνος πρὸς τὸν Ἀγγελον.

(ἐφ' ἐνός ἐπισκεπτηρίου).

Σὲ συγγαίρω καὶ σὲ φθονῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Εἶσαι τρελός, τρελός, τρελός!

27 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἀγγελος πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον.

(Διὰ τηλεγραφήματος κρυπτογραφικοῦ).

Ἀθήναι.

Ἐχεις δίκαιον· εἶμαι τρελός· ἔπρεπε νὰ χαράσσω τὸ ὄνομα τῆς Ἰουλίης χρυσοῖς γράμμασιν· ἀλλὰ, πίστευσέ το, ἀδύνατον νὰ προμηθευθῶ τοιαύτην μελάνην.

Ὁ Κωνσταντῖνος πρὸς τὸν Ἀγγελον.

Τῇ 1 Φεβρουαρίου.

Ἐσκέφθην πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ παντῆσω εἰς τὸ χαριτωμένον σου τηλεγράφημα. Ἀλλ' ἡ μία σκέψις ἐγέννησεν ἄλλην, ἡ δευτέρα τρίτην, καὶ οὕτω ἀπετελέσθη σειρά σκέψεων, ἥτις μὲ ἤγαγεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, εἰς ἐν συμπέρασμα. Μὴ διατεθῇς ὅμως πολὺ εὐφροσύνῳς ἀκούων, διότι, σὲ βεβαιῶ, δὲν κοιμᾶσαι ἐπὶ ῥόδων ἀκόμη. Ἐὰν θάποταθῶ πρὸς τὸν πατέρα σου—καὶ τοῦτο ἀπεφάσισα ἤδη, ἔστω εἰς γνώσιν σου—τὸ κάμνω ὅχι διότι μ' ἐπεισεῖς... τηλεγραφικῶς, ὅτι τῷ ὄντι συντελῶ εἰς τὴν εὐτυχίαν σου ἐνεργῶν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεώς σου, μετὰ τῆς γυναικός, ἣν πιστεύεις ὅτι ἀγαπᾷς καὶ πέποιθας ὅτι σ' ἀγαπᾷ—νήπιε!—ἀλλὰ διότι θεωρῶ τὴν νόσον σου ἀθεράπευτον, τὴν βλάβην τῶν φρενῶν σου χρονιωτέραν τοῦ θέντος, καὶ ἀνατίθημι εἰς δεξιωτέρους χεῖρας τὴν θεραπείαν σου. Ὁ πατήρ σου εἶνε πολὺ κατάλληλος, ὡς ἐσκέφθην. Θὰ ἐκθέσω εἰς αὐτὸν τὰ πράγματα σαφῶς καὶ συγκεκριμένως, οὐδὲν κρύπτων οὐδὲν ἐξογκῶν, ὡς καὶ σὺ βεβαίως ἐπιθυμεῖς, καὶ μάλλον ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν προθέσεών σου δεικνύμενος. Αὐτὸς θὰ ἐνεργήσῃ τὰ συμφορώτερα. Ἐχω πεποιθήσιν εἰς τὴν γεροντικὴν πείραν του καὶ τὴν πατρικὴν του στοργήν.

Ὁ Ἀγγελος πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον.

Τῇ 3 Φεβρουαρίου.

Ἐν ἐλλείψει σοῦ κατησπᾶσθην τὴν φωτογραφίαν σου, κατόπιν τῆς τελευταίας σου ἐπιστολῆς. Τέλος πάντων ἦλθες εἰς θεογνωσίαν καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐνδόμυχος προαίσθησις μὲ βεβαίως ὅτι ὅπως ἦρθη τοῦτο, θάρσῃ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐμπόδια μέχρι τῆς εὐτυχούς τοῦ γάμου ἐσπέρας. Ἐὰν ἔρωτες, ὡς τὸν ἰδικόν μου, δὲν ἱκανοποιῶνται παρὰ τῶν δυναμένων, πρὸς τί ἄρα γε νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐννοία τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου; Τοῦτο βεβαίως ἀνεγνώρισες καὶ σὺ αὐτόν, ὡς μαρτυρεῖ τρανότατα τὸ διάθημα, τὸ ὁποῖον μελετᾷς· αἱ δὲ δικαιολογήσεις σου ἐκείναι σκοποῦσι μόνον τὴν παρασκευὴν εὐπροσώπου υποχωρήσεως, κατόπιν βραχείας μὲν... ἀλλ' ἀδικαιολογήτου καὶ σχεδὸν ἡμιονικῆς ἐπιμονῆς. Σὺ τόρᾳ, διὰ νὰ ἐξαγνισθῇς μάλιστα, προσπάθῃς νὰ διαθέσῃς ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν πατέρα

μου, προλειαινὼν κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν τρίβον τῆς εὐτυχίας τοῦ φίλου σου, καὶ περὶ φρενολογικῶν διαταράξεων ἢ παραπλησιῶν ἀσθενειῶν μὴ πολυφροντίξῃς εἰς τὸ ἐξῆς, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Κωνσταντῖνος πρὸς τὸν Ἀγγελον.

8 Φεβρουαρίου.

Διὰ νὰ ἐξαγνισθῶ, λέγεις· ἀλλ' ἐὰν ἐγνώριζες ἀπὸ ποῖον ἐγκλημα! τοῦτο θὰ μάθῃς μόνον ἀπ' οὗ ἀποθάνω...

Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου... καὶ ἐγένετο. Ἐξέθεςα εἰς τὸν πατέρα σου τὰ πράγματα ὅπως μοὶ παρήγγειλες κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονήν μου. Ἐγείνει θηρίον· ἡ μήτηρ σου θηρίον· ἡ οἰκογένειά σου θηρίον πολυκέφαλον, ἡ οἰκία σου θηριοτροφεῖον· ἐτοιμάσθητι νάκουσῃς βρυχηθμούς καὶ νὰ ὑποστῇς ἀστραπὰς βλεμμάτων. Ἀχ! τί κρίμα νὰ διαθέτῃς τοιοῦτοτρόπως ὅσους σ' ἀγαποῦν—καὶ εἶνε οἱ μόνοι, πίστευσε—καὶ ἐμὲ πρῶτον! Τὸ αὐτὸ ἔγινε εἶνε ὅτι τὸν πατέρα σου ἀδυνατοῦσι νὰ συγκινήσωσι καὶ αἱ 100,000 τῆς νόμης. Αὐτός, βλέπεις, ἀγαπᾷ τὸν μονογενῆ του περισσώτερον τοῦ ἐκατομμυρίου τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἀφήσῃ, οὐδ' ἀνέχεται νὰ θυσιάσῃ τὸ μέλλον του, νέος ἐπὶ ζήλῳ κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἀναπτύξεως καὶ περιουσίας, «εἰς ἐνα τρελοκόριτσόν τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον κατάρθωσε νὰ τὸν σκηνεύσῃ». Ὁ πατήρ σου θὰ σου τὰ εἴπῃ κἄλλιον ἐμοῦ, διότι ἔρχεται. Ἐχω δὲ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ σου τὸν φέρω ἐγὼ, ὡς συνοδός. Εὐχομαι τὸ κατευόδιον τῶν ταξιδιωτῶν καὶ τῆς... ὑποθέσεώς μας. Ἀλλὰ τί νὰ σου εἶπω! ἐνδόμυχος προαίσθησις μὲ βεβαίως ὅτι θὰ παραστῶ μάρτυς σκηνῶν ἀληθῶς σπαρταζικαρχιδίων... Σοῦ συνιστῶ ὑπομονὴν καὶ γενναϊότητα.

Ἐπεται συνέχεια.

Γ. Δ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ἩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχ. τελῶν.]

Σαβιὲ-δε-Μοντεπέρ: Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτί: ἐκδόθη δρ. 3 (3.30)

Φριδερίκον Σουλὲ: Αἱ Τέσσαρες Ἐποχαί, μυθιστορία ἱστορικῇ, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Ν. Πιπίνου. (Τόμος Α' Οἱ Κέλται. — Οἱ Γαλάται) δραχ. 2.50 (2.70)

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη: Διηγήματα, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα δραχ. 1. [1.20]

Διμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας δραχ. 3. [3.30]

Γεωργίας Σάνδης: Λέων Λεωνῆς, μετάφρασις I. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. 1.50. [1.80]

Διμιλίου Ρισβούργ: Τὰ Δύο Λίχνα. Δρ. 1.60 [2]

Κομήσης Δας: Ἡ Ὁραία Παρισινὴ λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Σενοπούλου: Τὸ Τριακοσιδραχμὸν Ἐπαθλον λεπ. 50. [60]

Παύλου Μαρτερά: Ἡ Γυμνὴ, μετάφρασις Ν. Ἀξελῶν, ἱατροῦ. δραχ. 4. [4.30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): Σύνγραμμα Μαγειρικῆς. δραχ. 4. [4.30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: Τρεῖς μῆνες παρὰ τῇ Δουκίᾳ τῆς Πλακετίας, συλλέγοντες Α' λεπ. 40. [45]